

PAGTEN MED DØDEN
AFTALEN MED
DØDSRIGET

ESAJAS
PROFETI OM
SKÆRSILDEN

FORTOLKET
AF
BÖRJE FLEMMING BOYSEN

© 2015 THE SPIRIT OF PROPHECY PUBLICATIONS,
DENMARK

ISBN: 978-87-92781-03-1

I H y k l e r e !

Med Rette har Esajas profeteret

om jer og sagt:

”Dette Folk ærer mig med Læberne;

men deres Hjerte er fjernt fra mig.

Det er forgæves, de dyrker mig,

når de færre Lærdomme,

som kun er

M e n n e s k e b u d.”

Matt. 15, 7-9.

” Vi sluttede en Pagt med Døden,

Dødsriget gjorde Vi

Aftale med ...

Es. 28, 15 *ff*

PROFETEN ESAJAS

28, 14-19:

Hør derfor HERRENS ORD, I spotske
Mænd, I Nidvisens Mestre blandt
dette Jerusalems Folk !

Fordi I siger:

”Vi sluttede en Pagt med Døden,-Dødsriget
gjorde vi Aftale med ...

- når den susende Svøbe går frem, da når den
ej os, thi Løgn har vi gjort til vort Ly,
vi har gemt os i Svig.”

Derfor, så siger den Herre HERREN:

Se, jeg lægger i Zion en prøvet Sten, en
urokkelig kostelig Hjørnesteen, tror
man, skal man ikke beskæmmes.

Og jeg gør Ret til Målesnor, Retfærd til Blylod,
Hagl skal slå Løgnelyet ned, Vand skylle
Gemmet det bort.

Eders Pagt med Døden skal brydes-
Aftalen med Dødsriget glippe.

Når den susende Svøbe går frem, skal den slå
jer til Jorden, jer skal den ramme, hver Gang
den går frem; thi Morgen efter Morgen går
den frem. Ved Dag og ved Nat, idel Angst
skal blive at få Syner tydet.

- - - - -

PAGTEN MED DØDEN

Ve de genstridige Børn –

Så lyder det fra HERREN- som fuldbyrder
 Råd, der ej er fra mig, slutter Forbund,
 uden min Ånd er med, for at
 Dynge Synd på Synd,

De, som går ned til Egypten uden
 at spørge min Mund ...

Es. 30, 1-2.

Egypterne er Mennesker,- ikke GUD ...

Es. 31, 2.

KOMMENTARER

SKÆRSILDEN OG BØNNER FOR DE DØDE *)

I Egypten havde man fra omkring det 15. Århunrede f. Kr. "Bogen for de Døde", en 24 meter lang papyrus rulle, som vejledning ind for rejsen til underverdenen, hvor Osiris var konge, og hvor den døde skulle leve for evigt. I ethvert religionssystem, undtagen Bibelen, forekommer læren om skærsilden og bønner for de afdøde. De hedenska religioner indgiver håb efter døden for syndere, som, på tidspunktet for deres "afrejse" er ubehageligt bevidste om deres uegnethed til at tage bolig blandt de salige. Til dette formål har man opdigtet et mellemstadium, hvor man udsættes for skærsildens lutrende og rensende smerter, hvorved syndeskyld, som ikke er blevet fjernet i tide, bliver lutret væk i en fremtidig verden, hvor sjælen bliver i stand til at opfylde kravene til den endelige salighed.

Bønner for de døde går hånd i hånd med *skærsilden*; men ingen bønner er fuldstændige uden præsternes medvirken; og ingen funktion for præster kan udføres, med mindre den godtgøres med en *speciel betaling* til dem. Derfor finder vi i alle riger og lande, at præsteskabet "opæder" enkers bo" og slår mønt af sørgende efterladte, der er følsomme overfor deres afdødes evige ve og vel. Alle vegne høres universelle vidnesbyrd om disse betyngede udgifter for posthum dyrkelse. Et trykkende åg, som *irlandske katolikker* sukker over, er den specielle tilbagevendende afgift, som de er forpligtede at betale, når døden har taget en af deres nærmeste.

*) THE TWO BABYLONS, by Ref. A. Hislop, 1916, London, UK

PAGTEN MED DØDEN

Ikke nok med at der er begravelses-gudstjeneste og selve begravelses-omkostningerne, men præsten kommer på gentagne visitter hos den afdødes familie for at opkræve betyngende afgifter med, hvad man kalder ”den månedlige ihukommelse”, dvs. en *messe* for den afdøde en måned efter dødsdagen.

Esajas advarede også præsterne at ligesom de egyptiske præster, mod at gøre handel med døden, (Es. 30, 1 f. 31, 2).

Adskiller de katolske præster sig fra dem? På ingen måde. Det er den samme procedure, for doktrinen om skærsilden er ren hedensk og kan ikke et øjeblik forsvares i lyset af den Hellige Skrift. For dem, som dør i Kristus, er ingen skærsild nødvendig. For den levende Guds Søns, Jesu Kristi Blod *rens*er fra *al synd*. Hvis dette er sandt, er der så brug for en anden slags rensning? På den anden side, for den, der dør uden personlig forening med Kristus, og som en konsekvens heraf *er* uren, uretfærdiggjort og ufrelst, er der ingen anden renselses. Se efter i alle Bibels tekster og du vil finde, at med hensyn til dem: ”der dør i deres synd”, er GUDS befaling uomstødelig: ”Lad den, som gør uret, blive ved at gøre Uret, og lade den urene blive ved at leve i Urenhed ...” (Åb. 22,11).

Derfor er læren om skærsilden et umiskendeligt hedensk bedrageri, -

-der vildleder mennesker, som lever i synd, til at håbe på en forsoning med GUD *efter* døden, og den stjæler ikke alene deres ejendomme og tilgange, men be-røver dem også deres frelse ved syndernes forladelse, *før* de dør. I Romerkirken har det lige siden pave Gregors dage været ILDEN, som har været altafgørende for renselses og lutring. (*Catechismus Romanus* pars.i.,art 5, sect.5).

Vi har allerede set det med bålene sankthansaften, en reminiscens fra heksebålene og endnu længere tilbage til bålene for Baál, som Rom har identificeret sig med, og det brændende kors langfredag. Når nu retfærdiggørelse ved gerninger, bodsøvelser for at opnå GUDS forsoning, ublodige *messeofre*, den siste olie, skærsild og bønner for de afdøde, alle stammer fra Babylon, hvordan kan man så forvente, at alt det øvrige som Rom praktiserer, ikke også er af *hedensk*, babylonisk herkomst? Og hvis *dét*, der her er sagt, er sandt, hvor meget skylder vi så ikke den velsignede frihed, vi fik ved REFORMATIONEN! Og vækker det ikke medlidenhed og medfølelse med dem, der stadig er slaver under pavekirkens tyranni? Og lad os bede for, at hverken vi eller vore børn og børnebørn nogensinde igen vil blive indfanget under denne ”Syndens Trældom. (Joh. 8, 34; 36). *The Two Babylons*, A.Hislop

PAGTEN MED DØDEN

ESAJAS STRAFFE TALE MOD

AFGUDSDYRKERNE

”Jeg udbredte Dagen lang Hænderne til et
genstridigt Folk, der vandrer en Vej som
er ond, en Vej efter egne Tanker,

-et Folk, som uden Ophør krænker mig op
i Mit Åsyn, som tager Sæde i GRAVE
og om Natten er på skjulte Steder...”

Es. 65, 2-4.

ET BESØG I KATAKOMBERNE *)

Omkring 50 katakomber ligger i en cirkel rundt om Rom, og man opdager stadig nye. Der er ikke megen tvivl om, at mange af de første kristne stadig sover sikkert under det moderne Roms brolægning. Pater Marchi anslog, 6 millioner kristne må have været begravet i katakomberne og at gallerierne, hvis de alle blev anbragt i fortsættelse af hinanden, ville strække sig over 1.000 km.

To omstændigheder havde indflydelse på oprettelsen af en katakombe. Det var imod romersk lov at foretage begravelser indenfor murene, derfor måtte katakomberne ligge udenfor Rom. Den bedst egnede jord var den bløde vulkaniske klippe, der kendes som *tufa granulære*, og stedet måtte være frit for underjordiske kilder og højt nok til ikke at blive oversvømmet i fugtigt vejr. Den gamle tanke at katakomberne var gamle stenbrud og sandgrave, blev opgivet for længe siden. De var alle omhyggelig udbygget af et lav af kristne gravere, kendt som *fossore*, og det giver et realistisk indblik i den menneskelige natur, at da den første skønhed ved den primitive kirke var falmet, nåtte Gregor den Store forbyde visse af disse mænd at modtage bestikkelser for at grave nye grave i nærheden af en populær martyr.

Ligesom alle andre grave var også katakomberne hellige steder. ”Ethvert menneske gøre det sted, der tilhører ham, til et religiøst sted ved at føre sine døde dertil”, står der i loven. Magistraten og politiet kendte alle katakomberne, der måtte opføres efter ganske bestemte regler. Størrelsen af grundarealet måtte ikke overskrides ved udgravninger nedenunder. Når en katakombe var fuld, måtte graverne derfor hugge et trin ned til et lavere niveau og begyndte en række gallerier nedenunder de første. Nogle katakomber ligger i seks niveauer. De nye længst nede (!)

*) Underjordiske gravpladser: *Roms Trylleri* - H.V. Morton.

PAGTEN MED DØDEN

ET BESØG I KATAKOMBERNE *)

Der er to mærkelige ting ved katakomberne. Den ene er, at hvis man brugte ordet overfor en af de første kristne, ville han enten ikke ane, hvad man mente, eller han ville vise en over til begravelsespladsen på Via Appia, kaldet *ad catacumbas*. Navnet betyder ”i hulningen”, en hentydning til stedets beliggenhed, og dette sted æredes særlig højt som det traditionelle hvilested for apostlene Peters og Paulus’ levninger (selv om der ikke findes noget arkæologisk bevis herfor). Det ord, de første kristne brugte for en katakombe, var det græske ord *koimeterion* - et dormitorium eller en soveplads.

Den anden mærkelige ting er, at med undtagelse af *ad catacumbas* var alle kirkegårde i Rom glemt og forsvundet for 600 år siden. Det forekommer næsten umuligt, at 6 millioner begravelsespladser skulle kunne forsvinde, og forklaringen ligger i Roms historie.

Fra det 4. til det 6. århundrede var katakomberne de kendeste steder i Rom, og pilgrimme kom langt fra for at besøge apostlenes og martyrernes grave. Der blev skrevet rejsehåndbøger for at hjælpe dem, og når de havde set de kirker, der var bygget over apostlene Peters og Paulus’ grave besøgte de også katakomberne. Den gamle romerske rædsel for *violatio sepulchri* levede stadig og udviklede sig til en frygt for, at det ville føre til ulykke, hvis man forstyrrede en martyrs ben.

Da barbarerne i det 5. årh. rykkede ind i Rom, blev katakomberne, der lå uden for murene, ransaget for værdisager, og for at frelse martyrernes rester fra vanhelligelse bestemte paverne at flytte dem ind i kirkerne. De blev ført ind i byen i vognladninger. Det fortælles, at da Pantheon i 609 blev en kirke, anbragtes 28 vognladninger ben i krypten, og i 817 anbragtes 2.300 lig i St. Prassede. Dette ændrede selvfølgelig pilgrimsrejsernes form. Pilgrimme fandt nu martyrernes grave inde i kirkerne, og efterhånden forfaldt katakomberne, og til sidst glemtes de helt. Indgangene blev tilstoppede og groede til. De eneste grave, pilgrimmene kendte da, var *ad catacumbas*.

Den 31. Maj 1578 brød en mand, der gravede efter *pozzolana* i en vingård i nærheden af Via Salaria, ind i en tunnel og befandt sig pludselig i *de dødes verden*. Han så en snæver tilhugget klippegang, til begge sider kantet af gravnicher, og da han vovede sig derind, så han, at galleriet var gennemskåret af andre, der førte videre ind i en labyrint. Hans opdagelse forbløffede Rom. Den tids mennesker blev mere ophidsede ved tanken om, at en by af døde fandtes, så at sige under deres fødder, uden at de havde

*) *Roms Trylleri* – H.V. Morton.

PAGTEN MED DØDEN

ET BESØG I KATAKOMBERNE *)

anet det, end ved den første kristne menigheds nye og vidunderlige verden, der var dukket op efter dens lange begravelse: gravlamperne, glaspokaler med portrætter af apostlene Peter og Paulus, malerierne af den gode hyrde og de rørende gravskrifter.

Da stedet i 1915 blev udgravet, opdagedes umiskendelige beviser på denne *helgenkultur*. Nogle pilgrimme skrev på latin, nogle på græsk:

”Jeg, Tomius Coelius”, skrev en, ”deltog i et kærlighedsmåltid for- Peter og Paulus.”

Et mærkeligt glimt ind i en verden, hvor tankegangen var *kristen*, men sædvanerne stadig var *hedenske*.

Få minutters gang bragte mig til St.Domitillas’ imponerende katakombe. Tre turistbiler var kørt op udenfor, og i billetkontoret var bebrillede munke i færd med at sælge håndbøger og prospektkort, medens en messede: ”Hvor mange englændere ?” Hvor mange franskmænd ? Tyskerne denne vej, vær så god.” Og vi sorterede os selv i de sproggrupper, der blev skabt ved Roms fald.

Jeg greb et voksllys og fulgte med en engelsk gruppe, der var på vej ned,- i hælne på en fransk, - og næppe havde vi ladet dagslyset bag os, før katakombernes kulde krøb frem og greb os med en knoglet hånd. Selv selskabets humorist, der havde været munter nok ved billetkontoret, blev tavs efter et valent forsøg på at sige vittigheder, og vi vandrede i en enkelt række ind i et mørke, der kun oplystes af det flakkende skær fra vore voksllys. Som køjer i et skib sås begravelsesnicher den ene over den anden inde i de rå mure. Med få meters mellemrum kom vi til en tværtunnel, hvor vi holdt endnu mer sammen, fast bestemt på ikke at skilles ad.

Munken fortalte tålmodigt en spørgende, sådan som jeg antager, han gør det mange gange om dagen, at folk somme tider farer vild i katakomberne, så der må organiseres eftersøgninger for at finde dem. Det *bedste*, man kan gøre, hvis man kommer bort fra de andre, er at sætte sig ned og vente. Det *værste* er - at gå ned ad trinene og ind i en anden række gallerier, hvor man måske ikke vil kunne høre råbene fra dem, der prøver at lokalisere en. For nylig var to turister forsvundet i 48 timer i en af katakomberne.

Med samme tålmodighed, som hvis han sagde noget, man ventede af ham, fortalte munken en anden, at de kristne aldrig havde levet i katakomberne, men kun var kommet

*) *Roms Trylleri* – H.V. Morton.

PAGTEN MED DØDEN

UNDERJORDISKE SJÆLEMESSER *)

Roms Trylleri - H.V.Morton

her for at holde gudstjeneste ved martyrerne grave og fejre det hellige messeoffer, ofte ved daggry. Men i tider med forfølgelse kunne en jaget kristen altid søge tilflugt her uden at blive fundet.

Af og til holdt munken en pause for at forklare et eller andet, så rykkede vi nærmere for at lytte og vore ansigter oplystes i skæret fra vokslysene. Foran os kunne vi i mørket høre ekkoet af en stemme, der forklarede på fransk, en anden på tysk og en tredje på italiensk. Det var betagende at være en del af dette mikrokosmos, der stod højtideligt og fuld af æresfrygt ved vor tros vugge.

Da vi gik videre, hørte vi lyden af en salme, først så svag og ligesom fortabt i de indviklede gallerier, at det kunne have været et spøgelsesagtigt ekko fra fortiden. Da vi gik videre, blev lyden stærkere, indtil vi kom til et sted, hvor vi, da vi så ned i en åben plads i katakomberne, fik øje på 50 pilgrimme, der *knælede* foran et alter. Den ledsagende præst, havde netop afsluttet messen og var ved at pakke sin messedragt ned i en lille taske. Vores fører fortalte os, at der *hver morgen* læses 20 eller 30 messer *nede* i katakomberne, sommetider kommer en præst *alene*, sommetider kommer han med en hel flok pilgrimme.

Præsten forklarede mig, da jeg spurgte ham, at af hygiejniske grunde var ligene i katakomberne som regel indsluttede i gips, hermetisk tillukkede i gravene, ligesom man bestandig afbrændte vellugtende olier eller deodoranter. Ofte anbragtes pokaler i den gips, hvormed ligene var dækket. Da de første gravforskere fandt dem, lagde de mærke til en hård, mørk aflejring, som de mente var tørret blod, og de troede, at alle grave, hvori der fandtes sådanne glas, var martyrgreve. Det, glassene i virkeligheden indeholdt, var *sakramentet*, der ikke blot blev begravet med de døde, men også blev sendt til den syge og endogså af de levende båret rundt i en lille æske.

”Den skik, at begrave sakramentet, blev først forbudt i 393,” tilføjede pateren, ”og nu til dags må ingen anden end Den hellige Fader * –bære det på sin person. To af de sidste paver har gjort det. Da Pius VII efter Napoleons ordre blev ført bort fra Rom, bar han det hellige sakramente i et lille kar, der var lavet til dette formål, og da Pius IX u. den nationalistiske rejsning i 1848 flygtede fra Rom, bar han det også om sin hals i den samme beholder.”

- Vi fulgtes op i daglyset. - // *citats slut*

*) DEN DANSKE ORDBOG 5, 312: **sjælemesse** sb.fk. katolsk messe som afholdes i forb. med dødsfald eller begravelse, med bøn for den dodes sjæl i **skærsilden**.

P R O F E T E N E S A J A S

FORTSÆTTER

28, 14-19:

Fordi I siger:

*” Vi sluttede en Pagt med Døden, Dødsriget
gjorde vi Aftale med ...*

*Når den susende Svøbe går frem, da når den
ej os, thi Løgn har vi gjort til vort Ly,
vi har gemt os i Svig. ”*

Derfor, så siger

Den Herre HERREN:

Se, jeg lægger i Zion en prøvet Sten, en
urokkelig kostelig Hjørnesten, tror
man, skal man ikke beskæmmes.

Og jeg gør Ret til Målesnor, Retfærd til Blylod,
Hagl skal slå Løgnelyet ned. Vand skylle
Gemmestedet bort.

Eders Pagt med Døden skal brydes –

Aftalen med Dødsriget glippe.

Når den susende Svøbe går frem, skal den slå
jer til Jorden, jer skal den ramme, hver Gang
den går frem; thi Morgen efter Morgen går
den frem. Ved Dag og ved Nat, idel Angst
skal blive at få Synet tydet.

- citat slut --

” S T E N E N ”
S O M B Y G M E S T R E N E V R A G E D E

Derfor, så siger den Herre HERREN:

Se, jeg lægger i Zion en prøvet Sten, en
urokkelig kostelig Hjørneste, tror
man, skal man ikke beskæmmes.

APOSTLENE PETER OG JOHANNES

F O R R Å D E T

Ap.G. 4, 5- 11 -23.

8 Fylt af Helligånden svarede Peter dem da:

” I Folkets Rådsherrer og Ældste !

Når vi i Dag på Grund af en Velgerning mod en
vanfør Mand forhøres om, hvordan han
er blevet helbredt,

Så skal alle I og hele Israels Folk vide, at det
er ved Navnet Jesus Kristus fra Nazaret, ham,
hvem I korsfæstede, men som GUD har opvakt
fra de døde – det er ved hans Navn, at Manden
her står rask for jeres Øjne.

Denne Jesus er ”Stenen, som blev agtet for intet
af jer Bygmestre, men som ér blevet

H o v e d h j ø r n e s t e n ”. *)

*) Matt. 21,42; Mark. 12,10; Luk. 20,17; 1 Pet. 2,4-7.

Saints & Sinners: A History of the Popes by Eamon Duffy

” UPON THIS ROCK ”

A D 33 – 461

FROM JERUSALEM TO ROME

Round the dome of St Peter's basilica in Rome, in letters six feet high, are Christ's words to Peter from chapter sixteen of Matthew's Gospel:

Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo ecclesiam meam et tibi dabo claves regni caelorum -

”Thou art Peter, and upon this Rock
I will build my Church ...

Set there to crown the grave of the Apostle, *hidden* far below the high altar, they are also designed to proclaim the authority of the *man* whom almost a billion Christians look to as the *living* heir of Peter.

With these words, it is believed, Christ made Peter prince of the Apostles and head of the Church on earth: generation by generation, that role has handed on to Peter's successors, the *popes*. As the pope celebrates the Mass at the high altar of St Peter's, the New Testament and the modern world, heaven and earth, touch hands.

The continuity between Pope and Apostle rests on *traditions* which stretch back *almost* to the very beginning of the written records of Christianity.

All the essential *claims* of the modern papacy, it might seem, are contained in this Gospel saying about the Rock, and in Ireaneus' account of the apostolic pedigree of the early bishops of Rome.- Yet matters are not so simple.

The popes trace their commissions from Christ through Peter, yet for Iraenius the authority of the Church at Rome came from its foundation by *two Apostles*, not by one, Peter *and* Paul, - not Peter alone.

Later legend would fill out the details of Peter's life and death in Rome ...

These *stories* were to be accepted as sober history by some of the greatest minds of the early Church. But they are pious romance, *-not history* ...

Yet on all this the New Testament *is silent*. //

- Unquote -

” P Å D E N N E K L I P P E ”

DEN KATOLSKE B I B E L HAR SVARET

Af Oswald J.Smith.D.D.

Edinburgh, Scotland.

SAGDE JESUS AT HAN VILLE BYGGE

SIN KIRKE PÅ PETER ?

Jesus sagde og jeg citerer fra den katolske Bibel:

”Du er Petrus, og på den Klippe
vil jeg bygge min Kirke ”.

Matt. 16,18.

Han sagde *ikke* at Han ville bygge sin Kirke **på** Peter.

I Joh. 1,42, sagde Han:

”Du er Simon, Johannes’ Søn;
du skal hedde K e – f a s ”.

- det er det samme som Petros, **en Sten**.

Det græske ord for Peter er ”*petros*,”
der betyder ” *en lille sten*.”

Ordet for klippe er ”*petra*,” der betyder ”*Klippen*.”

HERREN, Vor Gud og Fader, sagde:

”Hør mig, I, som jager efter Retfærd,
som søger HERREN !

Se til **K l i p p e n**, I huggedes af ...

Esajas 51,1.

DEN KATOLSKE BIBEL HAR SVARET

Jesus sagde ikke at han ville bygge sin Kirke på Peter,
”*en sten.*” Det ville være et for skrøbeligt fundament.

I samme kapitel siger Jesus til Peter:

”Vig bag mig, Satan ! du er mig til Forargelse;
thi du sanser ikke, hvad Guds er, men
kun, hvad Menneskers er.”

Matt. 16,23.

Ville Jesus bygge sin Kirke på Satan ?

MEN HVEM ER KLIPPEN ?

En Salme af HERRENS Tjener David:

Salme 18,2, 32:

HERREN er min Klippe, min Borg ...

For hvem er GUD uden HERREN ?

Hvem er en -K l i p p e- uden Vor Gud ?

Salme 18,31.

- citat slut -

MEN PETER VAR EN STEN, *)

” En **sten**, - *hugget* - ud af Klippen ...

Esajas 51, 1.

- **citatslut** -

PETER KALDTE SIG SELV – EN LEVENDE STEN

1 Peter 2, - **3 - 5** -

” ... så sandt I har ”smagt, at Herren er god ”.

4 Kom til Ham, den levende Sten, der vel er
vraget af Mennesker,- men udvalgt og
kostelig i Guds Øjne ...

5 og lad jer selv som levende Stene opbygge til
et åndeligt Hus, til et helligt Præsteskab, der
bringer åndelige Ofre, som ved Jesus Kristus
er velbehagelige for Gud.

*) Matt. 21,42; Mark 12,10; Luk. 20,17; 1 Peter 2, 3-9.

Men ...>

- PETER FORTSÆTTER :

1 Peter 2, 6-8

6 Thi det hedder et Sted i Skriften:

”Se, jeg lægger i Zion

EN HOVEDHJØRNESTEN,

-udvalgt og kostelig:

og den, som tror på Ham, skal ingenlunde

blive til Skamme.”

PETER TALER TIL DEN TROENDE:

7 Denne Ære tilkommer altså jer, som tror;

Men ...>

MEN FOR DE VANTRO:

1 Peter 2, 7- 8.

ER DEN STEN som BYGNINGSMÆNDENE *)

VRAGEDE,

Blevet en Hovedhjørneste,

8 og en Anstødssten,

Og en KLIPPE til FALD !

I deres Ulydighed mod Ordet tager de Anstød,

og dertil var de også bestemt. //

- citat slut -

*) Esajas 8,14-15.

” Vi sluttede en Pagt med Døden,
Dødsriget gjorde vi
Aftale med ...

Es. 28, 15 *ff*

J O N A S T E G N E T

Matt. 12, **38** - 42

Da tog nogle af de Skriftkloge og
Farisæerne til Orde og sagde til ham:

” Mester ! vi vil gerne se dig gøre et Tegn.”

Men han svarede og sagde til dem:

” En ond og utro Slægt kræver Tegn, men
der skal intet andet Tegn gives den end

Profeten Jonas’ Tegn.

40 Thi ligesom Jonas var **tre** Dage og **tre**
Nætter i Havdyrets Bug, således skal
Menneskesønnen være:

3 Dage og **3** Nætter i **Jordens Skød.**”

HVOR LÆNGE VAR JESUS I JORDENS SKØD ?

JONAS TEGNET

siger:

Tre (3) Dage og tre (3) Nætter

Matt.12, 40.

Men fra *Langfredag* til *Påskemorgen* er der **kun**
to (2) nætter og en (1) dag, = 36 timer.

Jesus sagde:

” Har Dagen ikke tolv (12) timer ? ”

Joh. 11, 9.

Men i den fjerde (4:e) Nattevagt –
kom Han til dem ... Matt.14,25.

(fire nattevagter af 3 timer = 12 timer)

Konklusion

3 (tre) **Dage** af 12 timer = 36 timer

3 (tre) **Nætter** af 12 timer = 36 timer

sum: **72 timer**

Spørgsmål:

Hvorfor ”man” har *udeladt én* Nat- og **to** Dage
og **reduceret** -Jonas Tegnet- med **36 timer** ?

Når der står skrevet:

” Tre Dage- og tre Nætter ... (?)

Jesus sagde:

Hvorfor overtræder I selv Guds Bud
for jeres Overleverings Skyld ?

I Hyklere ! Med Rette har Esajas
profeteret om jer og sagt:

”Det er forgæves, de dyrker mig,
når de fører Lærdomme, som
kun er Menneskebud .”

Matt. 15, 2 -9.

” Langfredag til Påskemorgen ”.

Det er fordi ”LANG-FREDAG ” er *interpoleret*.*)

Beredelsesdagen *før* Påsken År 33 e.Kr. var *ikke*
dagen –*før* Den Syvende Dags Sabbat, men en
anden ugedag- *før* Påske-Sabbaten. (Joh. 19,31)

Se i det flg. Påkestriden i det 2.Årh. e.Kr.

*) Dansk Ordbog:**Interpolere** (lat.) indskyde el. ændre
noget i en tekst. fx i forb. med *afskrift* af håndskrifter
el. behandling af manuskripter. //

BEREDELSESDAGEN

”Og da det nu var blevet Aften – det var jo
Beredelsesdag, det vil sige:

- Dagen *før* Sabbaten ...”

Mark. 15, 42.

I de synoptiske evangelier, dvs. de tre første evangelier i Det Nye Testamente (Matthæus, Markus og Lukas), -som indholdsmæssigt er sammenlignelige, beskrives beredelsesdagen-som ”*dagen før sabbaten*”.

I Johannes Evangeliet forklares beredelsesdagen, som:

”Da det altså var *beredelsesdag*, bad jøderne Pilatus om, at de korsfæstedes knogler måtte blive knust og legemerne taget ned, for at de ikke skulle blive på korset sabbaten over,

”*thi den sabbatsdag var stor ...*”

Joh. 19,31.

Dvs.- Dagen *før* Påskens 1.e dag *)

*) PÅSKEN -3 Mose 23, 5-7.

5 ”På den fjortende Dag i den første Måned ved Aftenstid er det Påske for HERREN.

6 På den femtende Dag i samme Måned er det de *usyrede* Brøds Højtid for HERREN;

I syv Dage skal I spise usyret Brød.

7 På den første Dag skal I holde Højtidsstævne, I må intet Arbejde gøre.

Påskesabbaten, varede i 7 dage og derfor var den ”stor.”

KONKLUSION

Det var beredelsesdag til **Påskesabbaten**, man har *udelukket* Johannes Evangeliets forklaring at det var Beredelsesdag til Påskesabbaten, og *bevidst* givet det *udseende* af at være:

- beredelsesdag til den syvende dags Sabbat.

PÅSKESTRIDEN

År 150- 198 e.Kr.

I Rom var Trangen til Sammenslutning og fælles Styrelse særlig stærk; Roms Dåbsbekendelse blev Kirkens Symbol, og Roms Skriftsamling blev Kirkens Kanon. Under Kejser Marcus Aurelius blev i stedse større Grad alle Afgørelser truffet i Rom. Enkelte romerske Biskopper forstod med stor politisk Behændighed at benytte sig af den gunstige Lejlighed til at vinde en ledende Stilling indenfor Kirken.

Den første Biskop, der således vandt sig historisk Betydning, var *Victor I* (189-198). Han var en Herskernatur, der allerede minder i højere Grad om de kommende katolske Paver end om Urkristendommens Hyrdebisper.

I Påskestriden stillede Rom sig i hans Person for første Gang i Spidsen for den katolske Kirke og overvandt en af Lilleasiens Menigheder ledet af vidt udbredt Opposition. Spørgsmålet Påskestriden rummer *dunkle* Områder, som muligvis aldrig bliver oplyste. Man vilde nu fra Rom *tvinge* hele Kirken fremfor alt Lilleasien, til at opgive den oprindelige Skik. Det var altså det *fuldkommen* forskellige Indhold i Passahfesten, *ikke* kun Tidspunktet for dens Beregning, der udgjorde Stridens væsentlige Kærne. Senere *tilsløredes* dette i Historiekrivningen af Spørgsmålet angående Dagen, eller rettere Natten for Fejringen af Påskenen.

I Lilleasien herskede den *ældste* Skik, nemlig at fejre *passah* samtidig med Jøderne, 14 Nisan, *uanset* på hvilken *Ugedag* den indtraf. Men i Rom henlagde man Dagen til "Herrens Dag", dvs. til den førstkommende Søndag efter 14. Nisan. Således faldt Påskedag på en Søndag hvert År. Da Lilleasien under Ledelse af Polykarp alligevel holdt fast ved den 14. Nisan, udelukkede de af Victor fra det katolske Kirkefælleskab.

Biskop **Eusebius** af Cæsarea (c.260-339) nævner i sin Kirkehistorie,*) at *Polycarp* ved et Besøg i Rom ikke kunde overtales til ikke at holde den 14. Nisan, eftersom han altid havde holdt den Dag med Herrens Discipel Johannes og de andre Apostle, som han var fortrolig med.

De Palestinske Biskopper Narcissus, Theophilus og andre sendte en længere Redegørelse til de andre Menigheder i Alexandria, om den traditionelle Fejring af 14. Nisan, som var kommet til dem fra Apostlene og stadig fulgtes. "Så at vi ikke forsømmer vores Pligt at advare dem, der så villigt bedrager deres egne Sjæle, og for at forsikre dem at vi stadig holder den *indstiftede Påske* den 14. Nisan."

*) *The Church History of Eusebius.*

PÅSKESTRIDEN

Da Beregning af Påsken afhang af den jødiske Kalender, så at *kun* Jøderne kunde sige, når den 14. Nisan indtraf, arbejdede man ivrigt på at skabe **P å s k e t a b e l l e r** gennem astronomiske Beregninger. Den første kristne Astronom var Hippolytos. Men Aleksandrinerne løste Spørgsmålet med astronomiske Beregninger, der blev til den **Romersk Katolske Kirkes Påske-Dogme** om :

*” den første Søndag efter Fuldmåne
efter Forårsjævndøgn.”*

Selvom den forandrede romerske Påske til sidst accepteredes, **splittede** den dog Samarbejdet mellem Rom og Lilleasien fremover, og førte til **Skismen** mellem den græske Menigheder i Øst og Rom i Vest. *) //

Den historiske redegørelse viser i sig selv Roms:

” Forandringer af Tider og Lov ”, i Dan. 7, 19-25.

Med *halvering* af Jonas Tegnets Vidnesbyrd:

3 Dage og 3 Nætter (72 timer), til: 36 timer fra:

”Langfredag aften” til ”Påskemorgen”

ADVARSELEN !

Dette er den historiske forklaring til *interpolationen*, dvs. forfalskningen af den evangeliske tekst om Påsken og GUDS BUD ved udregning. (3 Mosebog 23, 1-5 –6).

”I må hverken lægge noget til eller trække noget fra, hvad Jeg byder eder, men I skal holde HERREN eders GUDS BUD, som jeg pålægger eder.” 5 Mose 4,2.

*) KIRKEHISTORIE I: Oldtid og Middelalder, *Hjalmar Holmquist* 1924

HVOR LÆNGE VAR JESUS I JORDENS SKØD ?

I ”JONAS TEGNET ”

siger JESUS:

Tre (3) Dage og tre (3) Nætter

Matt. 12,40

HVAD BETYDER :

” TRE DAGE og TRE NÆTTER

I JORDENS SKØD ” ?

I den engelske Bibel, King James Version, står der i

Matt.12,40: **”in the heart of the earth”,**

Kommentar:

I jordens skød og i Abrahams skød – er et trygt og
fredfyldt sted – **et hvilested.**

”Jordens Skød” er jordskorpen de dødes hvilested.

Jordens indre er ild. Jesus beskriver dette i lignelsen om den rige mand og Lazarus, forskellen mellem at Lazarus hviler i Abrahams skød – i Jordens skød, og afgrunden mellem dem og den rige mand:

”som er i Pine i ”Dødsriget” *), dvs. Helvede.

*) ”Dødsriget” stammer fra den egyptiske overtro: at de døde lever videre i dødsriget, se *”The Two Babylons”*, s. 4.

I J O R D E N S S K Ø D

Lignelsen om

Den rige Mand og Lazarus

Luk. 16, 19 - **24** – 31

Der var en rig Mand, som klædte sig i Purpur og fint Linned og levede hver Dag i Lyst og Pragt.

20 Men en fattig Mand, der hed Lazarus, lå ved hans Port, fuld af Sår.

21 Og han ønskede blot at spise sig mæt i det, der faldt af fra den riges Bord; ja, endog Hunden kom og slikkede hans Sår.

22 Så skete det, at den fattige døde og blev båret af Englene hen i Abrahams Skød. Også den rige døde og blev begravet.

23 Da han slog sine Øjne op i *D ø d s r i g e t*,* hvor han var i *P i n e*, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans Skød.

*) se ORDFORKLARING på foregående side

24 Da råbte han: Fader Abraham ! forbarm dig over mig, og send Lazarus, så han kan dyppe Spidsen af sin Finger i Vand og *l æ s k e m i n T u n g e*; for jeg *p i n e s h e r i* denne *L u e*.

25 Men Abraham sagde: Mit Barn, husk på, at du har fået dit gode, mens du levede, og Lazarus ligeså det onde; nu trøstes han her, men du pines,

26 Tilmed er der lagt en dyb *A f g r u n d* mellem os og jer, så at de, som vil gå herfra over til jer, *i k k e* kan det, og *h e l l e r i k k e* kan de komme derfra over til os.

27 Da sagde han: så beder jeg dig Fader ! at du vil sende ham til min Faders Hus –

28 Thi jeg har fem Brødre – for at han kan *v i d n e* for dem, så ikke også de skal komme i *d e t t e P i n e s t e d*.

29 Men Abraham svarer: De har Moses og Profeterne, dem kan de høre !

30 Han sagde: Nej Fader Abraham ! men kom der en til dem fra *d e d ø d e*, så vilde de omvende sig.

31 Da sagde han til ham: *H ø r e r d e i k k e* Moses og Profeterne, så vil de heller ikke lade sig *o v e r b e v i s e*, selvom en *o p s t o d* fra *d e d ø d e*.”

” Vi sluttede en Pagt med Døden,

Dødsriget gjorde vi

Aftale med ...

Es. 28, 15 *ff*

JOMFRU MARIA FRELSER SJÆLE UD AF

SKÆRSILDEN

Ifølge Dogmet om Sabbatine- Privilegiet af

Pave Johannes XXII,

År 1322 *

Jomfru Marias genfærd viste sig for St. Simon Stock i år 1251 i Cambridge, England. Hun gav ham et klædningsstykke han skulle bære som symbol på sin hengivenhed for hende. Det bestod af **t o s t y k k e r s t o f** holdt sammen af bånd og båret over skulderen, både for- og bagside, af den, som bar den.

S k a p u l a r e n garanterede at:

**”enhver som dør, iklædt den, skal ikke lide i den
e v i g e i l d ; og hvis de dør når de bærer
den, bliver de frelste.”**

Det var i 1322 Pave Johannes XXII (1316- 34) udvidede frelsegarantien med at proklamere Sabbatine Privilegiet, hvorved dem, som trofast bar skapularen og vedholdende bad til Jomfru Maria:

**”befriedes fra skærsilden den førstkommende
lørdag efter deres død.” ****

Johannes XXII's proklamation blev senere betragtet som "apokryfisk" af mange katolske skolastikere, men det var langt udover det uoplyste flertals forståelse og kundskab iblandt Romerkirkens hengivne Maria tilbedere. Apokryfiske eller ej,- de var blevet underviste om bærerne af skapularens privilegier og de skulle ikke tages fra dem. Og den er i uformindsket brug den dag i dag. Uanset kontroverserne blev Johannes XXII's definition af Sabbatine privilegiet yderligere bekræftet af 20 paver efter ham. ***

*) Timothy F.Kauffman *Quite Contrary*, A Biblical Reconsideration of the Apparitions of Mary, pg 27, 1997.

**) Cruz, Joan Carroll, *Prayer and Heavenly Promises Compiled from Approved Sources*, (TAN Books and Publishers, 1990

***) Hardon, John A.S. J. *Modern Catholic Dictionary*, (Garden City, N.Y: Doubleday & Company, 1980, p.476.

SKÆRSILDEN

Af

David W. Cloud *

SKÆRSILDEN (at lutre/ rense). Iflg Romersk *katolsk* teologi, et sted eller en tilstand hvor kristne går hen efter døden for at lide for synder ikke rensede under deres jordeliv. Efter en uangivet lutringstid, tror man at sjælene går hjem til himmelen. Det siges at være et *lidelsesernes pinestad*. Indtil for nylig blev skærsilden beskrevet som et *gloende smertefuldt* sted, men mange katolske præster lærer i dag at flammerne i skærsilden, som beskrevet førhen *kan* have været ”symbolske”. (!) *Messer* læses for de døde i den tro at ritualer og bønner kan hjælpe til med at fremskynde deres befrielse fra skærsilden. Da Pave Paul 6. døde blev der holdt specielle messer verden over for at hjælpe ham ud af skærsilden. (s.449).

DOGMET OM SKÆRSILDEN

Dogmet om skærsilden viser klart, at selvom syndens dybe afgrund er fjernet, forbliver *straffen* eller konsekvenserne endnu tilbage, for at blive sonet eller rensset. Det gør de ofte. I virkeligheden er det sådan at de sjæle i skærsilden, som døde i Guds barmhjertighed og oprigtigt angre, men ikke fyldestgørende har gjort bod for deres synder og undladelses synder, *renses* efter *døden* med afstraffelse der soner deres skyld.” (Vatikankoncil II, s. 75).

” Kirken (Romerkirken) lærer os at sjælen efter døden *stadigvæk* må gennemleve lutring (dette betyder ordet skærsild) før de er i stand til at se Gud.

Citat: Det vil *uvægerligt* være en *smertefuld* renselse og beskrives derfor i skikkelse af *ild*.”

Foruden at bekendtgøre fakta om skærsilden, ”kan de trofaste på jorden være til stor hjælp” – for dem, der må gennemgå skærsilden, - ved Messe-offeret, bønner, almisser og andre religiøse handlinger.”

(*Hand-book for Today's Catholic*, p. 36).

*) læs mere om Purgatory:

www.wayoflife.org

CATECHISM
of the

CATHOLIC
CHURCH

SECOND EDITION

*revised in accordance with the official Latin text
promulgated by Pope John Paul II*

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

1997

Imprimi Potest Kardinal Joseph Ratzinger
Indicasterial Commision for the

Catechism of the Catholic Church

PURGATORY:
(Glossary p.896)

A state of final purification after death and before entrance into heaven for those who died in God's friendship, but were only imperfectly purified, a final cleansing of human imperfection before one is able to enter the joy of heaven (1031; cf 1472).

purgatory, * in Roman Catholic doctrine, the state of existence or condition of a soul that is in a state of grace but has not been purged, or purified, from all possible stain of unforgiven venial sins. Souls in such condition must thus be purified before entering heaven. The primary basis for the Roman Catholic doctrine of purgatory is found in II Maccabees (12:45).

NB. The existence of purgatory has been denied as unbiblical by Protestant churches and most Eastern orthodox churches.

*) The New Encyclopædia Britannica VIII, p.307

PAVELIG AFLAD ÉN MASSE

Ved en Biskop Synode i Rom

Oktober 2012

I fgl. Artikel:

RC "Year of Faith"

Unfaithful to Christ and His Gospel

Af Richard Bennett and Timothy F. Kauffman

Ved en Biskop-synode i Rom i oktober 2012, indviede Pave Benedikt XVI (alias J. Ratzinger) "the Year of Faith" som han havde bekendtgjort i sit "apostolske" brev:

"Motu Proprio Data."

Datoen den 11 oktober, 2012 valgtes, fordi det er både 50-årsdagen for 2. Vatikan-koncilet og 20-årsdagen for udgivelsen af:

Catechism of the Catholic Church. 1992

Benedikt istemte Johannes Paul II's overbevisning at 2. Vatikan koncilet forblev "den store nådegave som blev skænket Kirken i det tyvende århundrede", et sikkert kompas hvormed vi styrer vor kurs i det kommende årh.

I sammenfatningen af Biskop-synoden og åbningen af "Year of Faith", er der ikke noget bedre udsagn end det C.H. Spurgeon gav, da han skrev:

"En essens af løgne, og kvintessensen af blasfemi, som Roms religion er,- fascinerer ikke destomindre en bestemt gruppe af protestanter ..."

Som vi skal se, "at fascinere en bestemt gruppe af protestanter" er nøjagtigt hvad dette år af "Year of Faith" har i sinde at gøre. Den hovedsagelige grund til at fejre 2.Vatikan koncilet under "the Year of Faith" er fordi dets økumeniske tilnærmelser har være fremgangsrige. Formelt rykkede koncilet fra en *se p a r e r e n d e* holdning overfor andre religioner til en *ny* -to-spiddet strategisk accept, - for at vinde verden tilbage til Rom.

For det *første* : hedenske religioner som islam, buddisme og hinduisme, blev formelt designerede som acceptable for Pavedømmet.

For det *andet* : vendte koncilet sig især til evangelister.

”*Separerede brødre*” -

- var det *nye* udtryk koncilet opfandt til dem, som førhen altid betragtedes som kættere.

I koncilets dok. nr 42, blev:

- de ø k u m e n i s k e m e t o d e r -

omhyggeligt beskrevet. Det mest betydningsfulde af dem var at bruge ”dialog” for at gøre gradvise tilnærmelser til evangeliske og Bibel-troende kirker. Hensigten med dialog, klart og tydeligt fastslået af den Romersk katolske kirke er at ”omforme tænkemåden” –og lidt efter lidt samle alle bekendende kristne sammen:

”I en fælles celebrering af eukaristien -

- u n d e r p a v e n -

På den måde, tilsigter den at berede vejen til deres enhed i tro, i én Kirkes skød, én synbar. Efterhånden som hindringerne til fuldkommen kirkelig samhørighed er overvundet, vil alle kristne blive forsamlede, i en fælles celebrering af eukaristien, i forening med den eneste ene Kirke, som Kristus har skænket sin Kirke fra begyndelsen. Denne forening, tror vi, -bor i den Katolske kirke, som noget den aldrig kan miste ...”

”Kirken føler ansvaret for at udtænke nye redskab og nye udtryk for at sikre at troens ord, som har undfanget Guds sande liv i os, vil blive mere hørt og blive forstået bedre, selv i verdens nye ørkener”./ - Med andre ord, har de udtænkt ”nye redskab” og ”nye udtryk” for at befordre:

- d e s a m m e g a m l e v i l d f a r e l s e r . -

Alligevel konstaterer vi at ”The Year of Faith” er spækket med alle de typiske fælder i **Romersk trældom**:

Pavelige aflade for at reducere de dødes pine i skærsilden, Mariadyrkelse og forgudelse af Eukaristien. (Messeofret). For eksempel bebudede Pave Benedikt en **Plenar aflad** for the Year of Faith :

”Under ”the Year of Faith” ... vil **fuldstændig aflad** for timelig straf af synder, skænket ved Guds nåde - **også** for de **afdøde troendes sjæle**, kunne **opnås** af alle ”.

- *Shutcitat* -

Læs mere: [http: // www.bereanbeacon.org/](http://www.bereanbeacon.org/)

ROMERSK TRÆLDOM

2 Kor. 11, 13 – 15 – 20.

13 Thi den Slags Mennesker er falske
Apostle, svigeagtige Arbejdere, der
giver sig Skin af at være

Kristi Apostle.

14 Og det er intet Under; Satan selv
giver sig jo Skin af at være en

Lysets Engel.

15 derfor er der ikke noget mærkeligt i,
at også hans Tjenere giver sig Skin af
at være Retfærdigheds Tjenere, men
deres Endeligt vil komme til at svare
til deres Gerninger.

20 I finder jer jo deri, om man

træl binder jer,

om man udsuger jer, om man indfanger
jer, om man ophøjer sig over jer, om
man slår jer i Ansigtet.

- Citat slut -

DECLARATION *)

To His Lordship Bourget, Bishop of Montreal

"Sir,-

Eftersom Gud, i sin uendelige barmhjertighed har vist os Roms vildfarelser, og har givet os styrke til at opgive dem og følge Kristus, ser vi det som vor pligt at sige nogle ord om det afskyelige ved *Skriftemålet*. De bør vide, at disse afskyeligheder er af en sådan karakter, at det er umuligt for en kvinde at tale om dem, uden at rødme af skam. Hvordan kvinder, gifte, som ugifte, tvinges at betroe og afsløre sine private tanker og skyldfølelser over deres allermest hemmelige og syndige fristelser, indfor ugifte mænd, som i præsteornat og med trussel om evig fortabelse, med ublu spørgsmål, fremtvinger disse bekendelser.

Hvis disse samtaler i skriftestolen mellem sjælesørgeren og det bekendende sognebarn, kom deres fædre og ægtemænd for øre, ville de hellere se dem dø, end at se deres ærbarhed og blufærdighed, krænket i en sådan grad."

Vi døtre og hustruer i Montreal, som af erfaring har kendt til og hørt på disse sjofelheder i skriftestolen, takker GUD for at have vist os, at ikke ved fødderne af en man, lige så svag og syndeful som os selv, kun ved Jesu Kristi fødder alene, bør vi bekende vore synder og søge frelse."

JULIEN HERBERT,
J. ROCHON,
FRANCOISE DIRINGER,
MARIE ROGERS,
LOUISE PICARD,
EUGENIE MARTIN,

og 43 andre kvinder.

*) Se "Månedens Bog" **Maj** i Indholdsfortegnelsen

The Priest, the Woman, and the Confessional *)

CHAPTER I

THE STRUGGLE BEFORE THE SURRENDER OF WOMANLY SELF- RESPECT IN THE CONFESSIONAL

Der er to kvinder som burde vises medfølelse fra Kristi disciple, og for hvem daglige bønner bedes. Den ene er Brahmin kvinden, som, bedraget af sine præster, lader sig brænde levende ovenpå sin døde ægtemand, for at mildne hendes træguds vrede. Den anden er den romersk katolske kvinde, som, ikke mindre bedraget af sine præster, lider krænkende og vanærende kvaler i skriftestolen, for at dæmpe hendes oblatguds vrede.

Mere end én gang har jeg set kvinder besvime i skriftestolen, som bagefter fortalte mig, at nødvendigheden af at tale til en ugift mand om bestemte ting, som de mest almindelige love om anstændighed burde forbyde, har forseglet deres læber og næsten havde taget livet af dem !

Ikke hundrede, men i tusindvis af tilfælde har jeg ved et dødsleje hørt døende piger, såvel som gifte kvinder, gispe disse forfærdelige ord:

”J e g e r f o r a l t i d f o r t a b t !

Alle mine skriftemål og kommunioner(nadvere) er blevet til gudsbespottelig helligbrøde! Skam har forseglet mine læber og forbandet min sjæl !”

Hvor mange gange har jeg ikke stået lamslået ved siden af et dødt legeme, når disse sidste ord, som knapt kom over læberne på disse angrende kvinder, revet ud af mine hænder af dødens nådeløse hånd før jeg kunde give hende syndsforladelse gennem den bedrageriske sakramentalabsolution.

For det er ikke kun tusinde, men millioner af romersk katolske piger og kvinder, hvis blufærdigheds og anstændighedssans langt overgår alle sofistikerede og diaboliske præsters usømmelige forhør. De kan aldrig overtales til at svare ”Ja” på bestemte spørgsmål fra deres skriftefædre.

De ville foretrække at blive kastet ind i flammerne og blive brændt til aske med de brahminske enker, hellere end at tillade en mands øjne at snage i deres sjæles inderste.

- Citat slut -

*) By Charles Chiniquy , Publ. by Chick Publications 1985

www.chick.com/

www.thespiritofprophecypublications.dk

Pagten_med_døden_Aftalen_med_Dødsriget

Hvad der sker, var allerede, og hvad
der skal ske, har allerede været;
GUD leder det svundne op.

Præd. 3, 15.

Luther's Ninety-five Theses

*With an Introduction by
E.G. Schwiebert*

Department of History,
CONCORDIA PUBLISHING HOUSE
ST. LOUIS, MO. U.S.A.

Den 31. Oktober, 1517, stod to munke, den ene professor i teologi ved Universitetet i Wittenberg, udenfor Hovedindgangen til Slotskirken. Mange studenter ved universitetet passerede forbi denne dør, for bygningen fungerede som universitetets kapel og den nu berømte dør blev brugt som opslagstavle. For fakultetet og studenterne var den kendt som "*das schwarze Brett*", eller den sorte tavle. Professoren trak et dokument frem fra under sin embedskappe, som han lige havde hentet henne hos bogtrykkeren, og sømmede det op på den nu så berømte dør. Disse hammerslag kom til at give genlyd rundt om i verden, for manden var Martin Luther og dokumentet han sømmede op på døren var hans Nioghalvfems Teser.

Men, som det ofte er tilfældet vidste Luther og hans ledsager, Johan Schneider ikke at den protestantiske verden *fire århundreder* senere stadig skulde mindes denne historiske begivenhed. Luther havde kun i sinde at bekendtgøre en offentlig debat, hvor hele universitets fakultetet og studenterne blev indbudt, og hvilket han håbede ville resultere i en klarlæggelse af universitetets holdning vedrørende salget af **afladsbreve** i naboregionerne, ledet af John *Tetzel* og lejet af Albrecht, ærkebiskoppen af Mainz. Til dette specielle formål var tidspunktet særdeles velegnet, for det var **Allehelgensdag**, en enorm begivenhed for Slotskirkens kanon og befolkningen i dens omgivning. I kirken hvilede omkring atten tusinde *hellige relikvier* i pragtfulde guld og sølv montre. Hvert år på allehelgensdag blev disse relikvier forevist på bygningens respektive balkoner og fromme pilgrimme fra nær og fjern strømmede forbi, bærende på store offerkerter. Pønitenterne, som bad foran hver af relikvierne, kunde gøre sig fortjente af hvad der modsvarer 127, 709 år, 3 måneder og 26 dages *aflad*. Sammen med mange andre seriøst tænkende katolikker tog Luther afstand fra den forargelige afladshandel og harmedes over, at den godtroende *almue* blev *udnyttet* til Roms egen berigelse.

HISTORIEN OM AFLADSHANDELEN

Men der må have været noget usædvanligt med disse tesser. Myconius, forfatter til Luther's biografi hævder, at nyheden spredtes som en løbeild gennem Tyskland, og på to uger var deres indhold kendt i alle dele af landet og en måned senere overalt i Europa. Store historiske begivenheder sker ikke pludselig. Der går altid et vist tidsrum før de ophobede sindsbevægelser øger i styrke og kun venter på en gnist til at antænde vulkanudbruddet. Sådan skete det under *Reformationen i Tyskland*. Luthers' nioghalvfems tesser udløste gnisten.

I århundreder havde Rom åreladdet det tyske folk. Det havde opfundet alle mulige menneskeskabte dogmer for at begrunde tapningen af landets guld og sølv-og fylde Roms skattekister. For at væbne sig mod opposition, blev det romerske hierarki ophøjet til en sådan magtposition at man ved blot kritik af misbruget risikerede anklage for kætteri. Samtidigt levede Kristi såkaldte stedfortrædere i pomp og pragt, trodsende alle Guds og menneskers love.

Men Guds kværne maler langsomt. Når tidens fylde kom, var anføreren udvalgt og forberedt.- Han var skolet i det romerske dogmatiske system og forstod til fulde at en reform var nødvendig. Luthers' tesser afslørede hans tvivl om det han havde lært af sine katolske læremestre. Mange problemer plagede ham fordi Bibelens lære syntes at modsige de påstande Johan Tetzel og andre hævdede vedrørende anger, tro, **skærsild**, aflad, ja selv pavens holdning til disse spørgsmål. Han var overbevist om at paven var uvidende om det, Tetzel og de andre forkyndte og var helt uskyldig i det hele taget. Men da Luther to år senere forstod hele sandheden om Tezels handel med afladsbrevene, gik han i retfærdig vrede så langt, at han kaldte paven for **Antikrist**.

Trofaste, men intelligente katolikker var meget skeptiske overfor disse afladsløfter. De så at denne forvanskning af bodshandlinger forførte almindelige mennesker til at tro at de blot behøvede at købe afladsbreve for at opnå himmelsk tilgivelse. Ikke engang anger betød noget. Hvad de **fortabte sjæle** i *skærsilden* angik, overdrev Tetzel den pavelige aflads magt i den grad at han hævdede at kunde frelse flere sjæle end selve Sankt Peter.

Kritikken af afladsbrevene og degraderingen af pavens indflydelse var et mægtigt slag der ramte selve fundamentet af pavelig magt. Et samtidigt træsnit forestiller Luther stående foran døren til Slotskirken i færd med at nedskrive tesserne med en gåsefjer, der var så lang at den anden ende slog den *tredelte krone* af pavens hoved. Dette træsnit illustrerer tydeligt hvorfor paven i Rom og hans håndlangere blev så ekstremt alarmerede over de femoghalvfems tesser modtagelse. Med tiden blev publiceringen af dem symbolsk for hele den bevægelse der betragtedes som den nye Kristendoms udgangspunkt. //

L U T H E R S

9 5

T E S E R

De Kristne bør formanes at følge
Hovedet Kristus
Gennem Straf, Død og Helvede,
og snarere sætte sin Lid til at indgå i
Himmelriget gennem mange bedrøvelser
end gennem Fred og Tryghed.

1 5 1 7.

ESAJAS PROFETI

Es. 28, 15:

Fordi I siger: "Vi sluttede en Pagt med Døden,
Dødsriget gjorde vi Aftale med ... "

Eders Pagt med Døden skal brydes,
Aftalen med Døden glippe ...

Derfor, så siger:

GUDS ORD

I JOHANNES ÅBENBARING

1, 1, - 7, 8, - 17, - 18, - 20.

Se, i Skyerne komme han, og alles Øjne skal se
ham, også deres, som har gennemstunget ham,
og alle Jordens Stammer skal jamre ved hans
Komme. Ja. A m e n .

"Jeg Er Alfa og Omega," siger GUD HERREN,
Han, som Er, og som var, og som kommer,
Den Almægtige,

Og da jeg så ham, faldt jeg som død ned for
hans Fødder; og han lagde sin højre
Hånd på mig og sagde:

"Frygt ikke ! Jeg Er den første og den sidste og
den, som lever, og jeg var død, men se,

Jeg lever i Evighedernes Evigheder,

O g J e g h a r

D Ø D E N S O G D Ø D S R I G E T S

N Ø G L E R .